

Douglas DC-3-as személyszállító, repülőgép

B.B.Peace

**A kaland
Little Corporal**

Trilógia

**Második Kötet
A levegőben**

Első kiadás

Nonprofit Magánkiadó Budapest, 2021

ISBN 978-615-81751-9-7

Pregh Balázs Copyright ©2021 A könyv teljes tartalma szerzői jogvédelem alatt áll. A könyvből részletet vagy a könyv teljes tartalmát másolni, idézni, felhasználni csak és kizárólag a szerző, Pregh Balázs írásos engedélyével lehet. Ellenkező esetben a hatályos jogszabályok alapján – az 1999. évi LXXV. törvény, valamint a 2012. évi C. törvény 385.§ – alapján, jogi eljárás megindítását kezdeményezzük, továbbá a jogosulatlan felhasználás napidíja is felszámolásra kerül.

A képek forrásai: internet, wikipédia, pixabay, unsplash,
alamy

B.B. Peace /Pregh Balázs/

A kaland /Little Corporal/

Második kötet

A levegőben

Tartalomjegyzék

I.	1968. szeptember 24.	6
II.	1968. szeptember 23.	12
III.	1968. szeptember 24.....	87
A szerzőről.....		175
Linkek.....		176
Dióhéjban a kötetről		177

1968. szeptember 24.

A gyermekrablásokra, gyermekkereskedelemre szakosodott, Edward Stevenson angol nyomozó nagyon lassan, és nagyon óvatosan mászott elő rejtékhelyéről, egy DC-47 Skytrain rakterében. A 29 méteres fesztávolságú, 2 575 kilométer hatótávolságú gép, a 370 km/h végsebességét most nem használta ki.

Douglas C-47 Skytrain

A 19.43 méter hosszú 91.7 m² szárnyfelületű és 29.11 m szárnyfesztávú gép, 8,000 méteres szolgálati csúcsmagasságából az első 3,000 méteres magasságra 9 és fél perc alatt ért fel.

E nem hivatalos járat, hivatalos repülési engedéllyel tartózkodott az afrikai légtérben. Fedélzetén azonban nem hivatalos szállítmány is helyet foglalt. Mindezek tetejében még egy jegy nélküli utas is tartózkodott a fedélzetén, Edward Stevenson személyében.

A repülőgép rakodóterének leghátsó részében az egymásra hányt, használaton kívüli hevederek és kötélcsomók lassan megmozdultak. Egy test kezdett kiemelkedni a rendetlenségéből.

– Na, fenegyerek Ed, már megint hogyan kerültél ilyen nagy slamasztikába? – Tette fel magának a nem is annyira költői kérdést, miközben beletúrt szőke hajába. A válaszához csupán egy napot kellett visszaugrania az időben.

Douglas C-47 Skytrain

Az eltűnt, elrabolt, megszökött gyermekek felkeresésével foglalkozó angol rendőrnnyomozó éppen egy gyermekrablás ügyében dolgozik együtt régi barátjával, a szintén rendőr, ám az évek során a kábítószer-kereskedelemre specializálódott Andrew Smith-szel. Bár mindketten Angliában születtek, nevelkedtek, tanultak, dolgoztak, az élet most úgy hozta, hogy Afrikában találkozzanak össze.

Hosszú időn keresztül személyesen nem látták egymást, és a pár napos afrikai közös munka után, most megint kettéágastak útjaik. Az utóbbi napok múlásával, bár rengeteg akadályba ütköztek, s némi – hivatlan – segítségük is akadt

a megoldáshoz, a nagy feladvánnyal mégsem sikerült megbirkózniuk, így a feladatuk további megfeszített munkára készítette vagy inkább kényszerítette őket.

Szerencséjére e repülőút során – elvileg – bőven lenne ideje potyautasként újra átgondolni és összefoglalni magában a 19,43 méter hosszú géptörzs hátsó részében, hogy hogyan is jutott idáig, s vajon mi legyen a következő lépése. Igaz, ehhez egyrészt tudnia kellene hová mennek, meddig tart majd az út, ráadásul a töprengést rendkívül kényelmetlen körülmények között teheti meg – holott a Douglas C-47 Skytrain eredetileg a Douglas DC-3-as személyszállító repülőgépből, a II. világháború miatt, katonai célra átformált teherszállító repülőgép –, de e kényelmetlenség legyen most a legkisebb gondja. Volt már ennél sokkal szorultabb helyzetben is az elmúlt napokban.

Óvatosan kihúzta magát, amikor látta és hallotta rejtékhelyéről, hogy senki sincs a közeli környezetében. Kék szemével még egyszer, és most sokkal alaposabban körülnézett.

Ahogy azt egy ekkora szállító repülőgép belsejében várni lehetett, mindenféle zsákok, ládák, felszerelések többségét erősen lerögzítették. Kivéve azt a lazán összehordott heveder és kötélkupacot, ami alatt ő utazott.

Úgy döntött egy pár percre megpróbálja kinyújtóztatni elszibbadt testét. Karját és lábát megtornáztatta, hogy a vérkeringés ismét elinduljon a megfelelő módon, pályáikon a vérerekben.

Füle lassan kezdett hozzászokni a hatalmas légcsavarak által keltett állandó zajhoz.

Már jó ideje elhagyták a felszállópályát és elérték a repülési magasságot.

Stevensonnak nagy szüksége lett volna a pihenésre, annak ellenére, hogy semmire sincs ideje, mert át kell gondolnia a történeteket. Ed nagyon fáradt volt még az előző nap viharos eseményei miatt. Egyszerűen nem tudott pihenni, sem fizikailag, sem szellemileg, sem lelkileg.

Előrelátóan visszabújt a rejtekhelyére, nehogy valaki váratlanul meglepje, mialatt végiggondolja a helyzetét.

– Ez nem egy rossz álom – dünnyögte maga elé. De hiába ismételte ezt a megállapítást, ettől nem lett jobb. Mivel eléggé rémálomszerűre sikeredett eddig az országban tartózkodása.

Amiért Afrika kontinensére érkezett, még mindig egy megoldatlan rejtély a számára. Újabb és újabb kellemetlen és váratlan félmegoldások keresztezik az útját. A gyermekrablással kapcsolatban pedig, amiért a Scotland Yard

Londonból ide küldte, még mindig nem sikerült kézzelfogható bizonyítékot találnia.

Legrosszabb álmában sem képzelte, hogy egy eredetileg gyermekrablási gyanúval induló ügy ennyire kiterjedéyesedhet és eldurvulhat. Gondolatai folyton az előző nap eseményei körül forogtak.

Remélte, hogy minden rendben van barátjával, Andrew Smith-szel.

1968. szeptember 23.

A Mayotte-sziget avagy Mahoré, az Indiai-óceánon, a Mozambiki csatorna északi kijáratánál, mind az afrikai Mozambik északkeleti, mind Madagaszkár északnyugati részétől majdnem ugyanakkora távolságra fekvő, Franciaország tengerentúli-területének nyilvánított, Comore-szigetcsoporthoz tartozik.

Miután a hajó kapitányának szájából elhangzott a várva várt mondat, hogy a kalandos útjuk végén, megérkeztek hajó-eltérítésük végső állomásához, a Comore-szigetek fővárosához, Dzaoudzihoz – mely a Petite-Terre, vagy más néven Pamanzi területén fekszik, és a Comore-szigetek legdélebbre fekvő tagjaként, két lakott, valamint számos lakatlan szigetből állt –, és mielőtt még elbúcsúztak volna az eltérített hajótól, az előre megbeszélt terv szerint cselekedtek.

Leállították a hatalmas szállítóhajót, majd horgonyt dobtak, és a parttól pár tengeri mérföldre, műszaki hibára hivatkozva megálltak. A hajó állapotát tekintve, ez az érvelés nem is állt túl messze a valóságtól. Teljesen hihető történetet találtak ki. Az ötletet eleve az adta, hogy több ilyen történetet hallottak keringeni a hajón tartózkodók közül olyanoktól, akik ezt már

korábban átérték rajta. Ugyan maguk a csempészetet irányítók nem örültek ennek, de annyi pénzt nem adtak, amiből teljes körű, vagy akár csak részleges felújításokra is futotta volna. Az ok, amiért Dzaoudzit választotta Ed, elég prózai volt, ugyanis ezen a területen volt a kikötő, és nem messze onnan egy repülőtér. Nem véletlenül, hiszen ez a város volt az összes gyarmati Comore-szigetek fővárosa. Így okkal bízhatott abban, hogy itt a megfelelő helyen kopogtat majd a problémájával.

Andrew szokásához híven kötözködött, amikor meghallotta, hogy mi barátjának a terve.

– Tudod te egyáltalán mit jelent Mayotte neve?

– Nem, de te gondolom, mindjárt beavatsz – felelte Edward, mielőtt még kettéváltak, és mindenki a saját célja felé csónakázott volna.

– Így van. Megmondom. Arabul valószínűleg azt, hogy a „halál szigete”, míg portugálul azt, hogy „korrupst”.

Ed csak végignézett a többieken, és látta, hogy egyikük sem érintette meg túlságosan, hogy a halál egy korrupst szigetére érkeznek.

A megbeszéltek szerint cselekedtek a továbbiakban, azaz két mentőcsónakkal közelítették meg a partot. Szerencsájük volt, mert az időjárás szép volt, és se nagy hullámok, sem szembeszél nem nehezítette a partot érést. A tenger mélysége sem okozhatott váratlan gondokat, továbbá felbukkanó bálnák sem zavarták az utat, sőt még a trópusi korallzátonyok sem okoztak problémát. A kapitányt egyrészt a biztonság kedvéért, másrészt a hivatalos látszatot fenntartva, túszként magukkal vitték.

Edward közvetlenül a sziget egyetlen kikötőjébe ment a túszul ejtett kapitánnyal, míg Andrew, Charles Whitman, Arthur Clarke és Thomas

Boakye a sziget egy másik pontja felé vették az irányt, melynek célja a délkeleti rész volt, és amely a repülőtér közelében terült el.

Tengeri útjuk végső állomásához érve, az utolsó pillanatban kaptak útmutatást arra nézvést, hogy hogyan is alakul útjuk a továbbiakban. A partra érésükig egytől-egyig azon gondolkoztak, hogy végre már tudták, kinek érkezett az áru, és hogyan szállítják tovább. Ezt az információ morzsát egy lopva kihallgatott rádiós beszélgetésnek köszönhatték. Arthur még a hajón adta tovább nekik ezt a hírt. De azt nem kötötte az orrukra, hogy vajon mit keresett nála egy rádió adóvevő, hogyan került hozzá, és mire használta, amikor véletlenül pont azt a frekvenciát fogta be, amin a titkos beszélgetés lezajlott.

A langaléta fickó értesülésének tudtával, innen minden valószínűség szerint, személy- illetve teherszállító repülővel mennek tovább. Ez már csak azért is hasznos hírnek számított, mivel amúgy sem maradhat egyikük sem a parton túl sokáig, hiszen bármikor, bárki felismerheti őket később a partra szállított hajósok közül. Mindegyikük önmagában is feltűnő jelenség, talán az egyetlen Boakye kivételével. Ám együtt végképp kirínak az itt élő madagaszkári, komorei, arab, szuahéli és bantu népcsoportok, és ezek keverékéből származó emberek közül. Andrew Smithről messziről világított, hogy brit. A kurtalábú, alacsony termetű és szakállas Charles Whitman sem vegyülhetne el észrevétlenül sehol a környéken. Arthur Clarke hátul copfba fogott, hosszú, fekete, zsíros hajával és ápolatlan bajuszával szintén kilógna a helyiek sorából. A ruházatukról már nem is beszélve. Csak a szudáni típusú, ewe

törzsbeli, magas, erőteljes testalkatú Thomas Boakye nem keltett volna egymagában feltűnést, de így, csatlakozva e szedett-vedett társulathoz, már igen.

Maga a kikötő nem volt ismeretlen látvány Stevenson szemének, ahogy közeledett hozzá a csónakján, megkötözött kísérőjével. Igaz, bizonyos téren egyedinek bizonyult maga a hely.

Edward szeretett volna mihamarabb végezni, hiszen még a csapat többi tagjához is el kell érjen a lehető leggyorsabban. Remélte, hogy mindent villámgyorsan elrendezhet a helyi vámhivatali kirendeltségen.

A part közelébe érve, olyan gyorsan és könnyen ugrott ki a hajóról, és kötötte ki azt, hogy a kapitány elismerően bólintott. Nem tudhatta, hogy Stevenson rendszeresen részt vett az Egyesült Királyság partjai mentén tartott vitorlás-

versenyeken, számos hajón a legénység tagjaként.

Miután a köteleket megfelelően rögzítette a parton, kísérette a kapitányt a hajóból. Körülnézett. Nem keltett nagy feltűnést az érkezésük. Senki sem jött ki a fogadásukra. Ezen egy kicsit csodálkozott. De nem volt ideje, hogy túl sokat foglalkozzon a dologgal.

Több száz méterre a parttól, a hajóról már látta az épületet, mely szerinte a kihelyezett vám- és pénzügyőrség irodája lehet. Megfogta a kapitány karját, és elindultak a világos színűre bevakolt épület felé. Ed egy pillanatig arra gondolt, hogy ahhoz képest, éves szinten itt mennyi pénz cserélhet gazdát, igazán szebbre vagy legalábbis hivatalosabbra is készíthették volna az irodát és környékét.

Az épület bejáratánál egy nagy, trikoloros zászló jelezte, hogy francia felségterületen járnak. Ez másként is alakulhatott volna, ugyanis

a Comore-szigetek portugál, arab, vagy akár angol fennhatóság is lehetett volna a történelem során. Utóbbi esetben sokkal könnyebb dolga volna minden téren.

A lapos, alacsony tetős, fehér épületbe két lépcsőfokon át, egy szárnyas-ajtón keresztül jutottak be. Hivatali időben érkeztek, és hallották is, ahogy páran az egyik irodában beszélgetnek. Így hát odabent hamar megtalálták a megfelelő ajtót.

Edward bekopogott. Eddig a pillanatig minden úgy zajlott, ahogy elképzelte. Megpróbálta magát felkészíteni arra, hogy mi fogadja majd. Jól tudta, hogy régóta francia fennhatóság alá tartozik a sziget, de arról is hallott, mit jelent, ha a felügyelendő terület 8000 kilométerre van Párizstól. Ennek egyik jele, hogy bár a hivatalos nyelv a Comore-szigeteken a francia, de ezt nem kell ennyire komolyan venni.

Felkészült lelkiekben, hogy itt szunnita muzulmán vallású lakosság által a muszlim szokásjog uralkodik. Ugyanakkor a francia közigazgatás is próbál érvényt szerezni a mindennapi, és főként a hivatali élet irányításában.

Az ő nyelvtudása itt nem lesz elég. Ezt jól tudta. Ugyanakkor Andrew nyelvismerete szerinte ide nem lenne megfelelő, a franciául állítólag beszélő Whitmant, illetve a több nyelvet ismerő Boakyet pedig nem ismerte annyira, hogy egy ilyen horderejű feladatot rájuk bízjon. Ráadásul Charles-szal, a fotóssal, és Thomas-szal, a szudáni kuruzslóval, nem bánnának hivatalos személyként, hiszen még megfelelő papírjuk sem lett volna, hogy intézkedjenek.

A szigeten élők a komorei-ek, akik arab, madagaszkári és bantu etnikumokból állnak. Ugyan a Comore-szigetek három hivatalos nyelve, a francia, az arab és a comorei – mely

az arab és a szuahéli keveréke –, addig Mayotte-szigetén a francia és az arab mellett a szuahéli nyelvcsaládhoz tartozó Sabaki nyelv, valamint a Shimaore, és a maláj-polinéziai eredetű madagaszkári kibusi kisakalava és kibibi kiantalaot terjedt el.

Ezek közül a francia volt az, amiből az Andrew-val való kapcsolattartása során merített néhány hivatalos kifejezést, de nagyon attól tartott, hogy még így is megvezethető lesz. Igaz, azt is jól az eszébe véste, amikor tanulmányozta a lehetőségeket, hogy az itteni lakosság nagyon nagy része nem tudja a francia nyelvet, helyette a szigeteken széles körben a mahorit, a sangho-t használják a különböző népcsoportok. Bár ezzel a statisztikai adattal most nem került előrébb. Nem szerette, ha ennyire a szerencsére kell hagyatkoznia. Pedig ez most sem hagyta cserben.

Bekopogtak, és rögtön be is léptek az irodába. Edward első dolga volt, hogy felmérje a terepet. Nem volt túl sok felmérni való. Hárman voltak a szobában. Egyszerű berendezés fogadta őket. Egy szekrénysor előtt egy nagy íróasztal foglalt helyet, ami mögött egy széken egy magas rangú tiszt ült éppen, és a két látogatót vizslatta szemeivel.

A másik két, tiszt ruhát viselő férfi az asztallal szemközt állt, de nem vigyázban. Mindannyian fehér, vasalt, rövid ujjú inget viseltek, világos drapp szövetnadrággal, rajta sötétkék, széles, selyemszerű övvel. Az ing vállánál hosszú, piros rojtokkal. Fejükön, fehér színű, kis fekete szemellenzővel ellátott sapkát viseltek.

A falakon csak egy nagy térkép volt, és néhány fénykép.

A nagy ablakkeretben az ablak zárva, a zsalugáterek nyitva.

Hirtelen hat kíváncsi szempár nézett a belépőkre. A széken ülő arab férfi felállt, kiegyenesedett, és franciául kezdett el beszélni. Stevenson nagyjából tudta követni, emellett sejtette, hogy mit mondhatott, illetve inkább kérdezhetett az illető. Egy ideig emlékezetében keresett, hogy mit is felelhetne. Ekkor azonban a fogja dobott neki mentőövet. Tökéletes francia kiejtéssel beszélt egy percen keresztül, majd Edwardhoz fordult, és így szólt.

– Nézze. Maga korrekten bánt velem, úgyhogy én is az leszek magával. Innentől rám bízhatja magát. Az én nyelvismeretem megfelel az itteninek.

Ezzel visszafordult a három helyi vámtisztviselő-pénzügyőrhez, és néhány perces beszélgetésbe bonyolódott velük. Ed csak néhány szót tudott elcsípni a beszédükből. Ezekből, valamint a testbeszédükből úgy vélte, sejtí miről szól az eszmecsere. Mikor úgy látszott, hogy a végére

értek a beszámolóknak, a kapitány ismét az angol nyomozó felé fordult.

– Nézze, a helyzet az, hogy nekem itt kell maradnom. Magát viszont átviszik a DDPAF-re, ami a sziget túlsó oldalára esik. Ez itt a hivatalos eljárásrend. Az a franciák határőrsége. Ott foglalkoznak érdemben a dologgal. Itt erre nem igazán vannak felkészülve – mutatott körbe. – Ott elvileg lesz olyan, aki beszél angolul.

Választhat, hogy mivel vigyék oda, a vízben kis hajóval, mert dzaoudzi kikötőjéből kompok csak a Grande Terre felé indulnak innen, amivel a szigetek közötti közlekedést oldják meg, vagy a szárazföldön kocsival. Magán múlik, nekik mindegy.

Edward önmagában végig ebben a végkifejletben reménykedett. Ez nagyon jó hír a számára, hiszen ha tudott volna franciául, vagy valamelyik vám- és pénzügyőr angolul, pont ezt kérte volna. A lehető leggyorsabban el kell jutnia

a DDPAF irodába, ami ráadásul – szerencséjére – a reptér közelében van.

Egy pár másodpercig töprengett, majd inkább a szárazföldi gépjármű mellett döntött. Abban reménykedett, hogy így talán a szárazföld életéből is lát valamit. Nagyon érdekelte volna a sziget növény- és állatvilága. A lakosok. Nagyon úgy érezte, hogy turisztikai céllal nem tölthet itt egy percet sem, ezért minden lehetőséget meg kell ragadnia.

Úgy tűnt, ennyi volt az itteni ügyintézés a részéről. Még papírmunkával sem fárasztották magukat. A rangidős, arab tiszt előrejött az asztal mögül. Mindkét – Ed által ránézésre bantuknak, vagy bantu eredetűnek vélt – tisztnek utasításokat adott, majd búcsút intett Stevenson felé, és elhagyta a helyiséget. Az egyik vám- és pénzügyőr, színpadias mozdulattal megigazította magán az egyenruháját, ezek után karon fogta a kapitányt, és kivezette a szobából. A másik

pedig mutatta Edwardnak, hogy kövesse őt. Ketten léptek ki az épületből, és az épület árnyékot adó részére mentek, ahol kísérője rámutatott két teljesen különböző gépjárműre. Láthatóan mind a kettő menetkészben várta az indulást, és az angol nyomozó nagyon megörült, hogy választhatott, melyiket akarja igénybe venni. Az ACMAT által készített TPK 4.2 nem tartozott a kedvencei közé, főleg, mert kifejezetten a hadsereg számára készítették. Igaz, a másik lehetőség sem villanyozta fel, még rövid távú úton sem találta ideálisnak, de harmadik lehetőség már nem volt. Így beült a Citroen által gyártott H-típusú gépjárműbe, és reménykedett, hogy egyben odaérnek az úti célhoz.

Citroen - H

Közben megint arra gondolt, hogy bizonyos jelek arra engednek következtetni, miszerint francia kezek szövik az egymástól eltérőnek tűnő bűnügyekből eme kusza szövevény hálóját.

Aznap már másodszor a szerencse, vagy inkább a véletlen sietett a segítségére. Akkor még nem tudta, hogy később mennyire elhagyja majd őt és társait Fortuna kegye.

Az út első harmadán végig valamiféle furcsa érzés kerítette hatalmába, miközben az iszonyatosan gyatra közútnak nyilvánított, lélekvesztő kocsúton haladtak.

* * *

Smith-ék hajóútja eseménytelenül zajlott. Mind ugyanazt tették, vagyis csak maguk elé néztek és bámulták a vizet, a kék eget, vagy a partot, és mindenki a saját gondolataiba mélyedt. Andrew nagyon jó sebességet csiholt ki a külső motorból, így egész jól hasították a vizet, és gyorsan csökkent a távolság.

A parthoz érve Arthur és Thomas ruganyosan kiugrottak, majd a köteleket a bikákhoz kötötték, így lefixálva a hajót.

Miután mindenki kint állt a szárazföldön, hátizsájkjukkal felszerelve, örömmel értesültek Andrew tervéről, ami elég rövid volt.